

[Lis Møller.]

må måske bede ministeren henstille til disse institutioner, at de arbejder lidt hurtigere og ikke er år om at få papirerne bragt i orden.

Jeg henstiller altså, at vi tager et antal forladte, handicappede og tuberkuløse børn til Danmark til behandling og til senere adoption, og at der bevilges rejsepenge fra statens side i tilfælde, hvor adoptanterne ikke har mulighed for selv at klare disse udgifter.

Den fg. justitsminister (Knud Thomsen): Jeg kan desværre ikke på nuværende tidspunkt give fru Lis Møller noget tilsagn om at meddele Terre des Hommes i Danmark tilladelse til at formidle adoption af udenlandske børn, der lider af sociale eller fysiske handicaps.

Justitsministeriet modtog Terre des Hommes' ansøgning den 24. september 1969. De problemer, ansøgningen rejser, vil give anledning til dybtgående overvejelser ikke blot i justitsministeriet, men også i socialministeriet og sundhedsstyrelsen på grund af de sociale og sundhedsmæssige aspekter i sagen. Der må også forudses forhandlinger med de institutioner, som foretager adoptionsundersøgelserne, det vil sige mødrehjælpen, plejehjemsforeningerne og Københavns børneværn.

Adoption af børn, der vil komme til at udskille sig fra deres omgivelser både ved hudfarve og ved handicaps, rummer risiko for mange vanskeligheder for børnene og ikke mindst for deres adoptivforældre og kan føre til tragedier, hvis parterne trods alt ikke evner at overvinde disse vanskeligheder. Jeg mener, at det vil være uforvarligt at tage stilling til Terre des Hommes' ansøgning, før vi har skabt nogenlunde sikkerhed for, at sådanne adoptioner ikke finder sted undtagen i tilfælde, hvor man kan føle sig virkelig overbevist om, at anbringelsen af barnet bliver til gavn både for barnet selv og for adoptivforældrene.

Jeg kan derfor på nuværende tidspunkt kun love, at ansøgningen vil blive gjort til genstand for grundige overvejelser, og at sagen naturligvis vil blive afgjort så hurtigt, som det er forvarligt under hensyn til de dybt alvorlige problemer, vi her har med at gøre.

Lis Møller: Jeg vil gerne takke den fungerende justitsminister, men det kan desværre kun blive en forbeholden tak.

Jeg ville ønske, at vi i denne sag kunne glemme alt gustent overlæg. Skulle Danmark ikke have råd til at hjælpe det begrænsede antal børn, det vil dreje sig om? Vi har råd til det, både socialt og også behandlingsmæssigt. Og hvad racespørgsmålet angår, tror jeg ikke, det vil spille nogen som helst rolle. Vi har gennem mange år adopteret mulatbørn fra Tyskland. De første, vi fik herop, er voksne i dag. Jeg har fulgt mange af disse børn, og der har ikke været problemer med disse børn, ikke andre problemer, end der er med alle andre børn, og derfor kan jeg ikke se, hvorfor der skulle blive flere problemer med børn fra Korea og Vietnam. Jeg forstår heller ikke, at deres handicap skulle være nogen hindring; det er jo netop på grund af deres handicap, at vi skulle tage dem herop.

Jeg vil gerne sige, at det drejer sig om børn i dobbelt nød, børn uden nogen som helst chance i livet. Det må være et meget fattigt land og et meget lille land, der vil sige nej til at give disse børn en chance, og Danmark er ikke noget fattigt land.

Jeg indrømmer, at der er afgørelser, hvor man ikke skal forhaste sig, men denne sag haster, og her er ikke tid til udvalg eller kommissioner, eller hvor man ellers behandler den slags sager. Der dør i hundredvis af børn hver evige eneste dag, og vi har mulighed for at redde nogle af disse børn, hvis vi vil og glemmer det gustne overlæg.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 20) findes i tidenden sp. 489, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 33).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.